

и ако туй не го сторж, азъ да имамъ грѣхътъ. Ако бѣше го пуснѣлъ по напрѣдъ, до сега два пѣти са врацахмы тука.“ — Най подирь убѣденъ склони са бащата като рече: „Понеже е нужно, нека дойде съ васъ Веніаминъ, при туй земѣте дарове за человекътъ и двойно сребро, да не бы по погрѣшка да ви са е дало прѣди среброто назадъ.“ (Быт. ѿг. 7—13).

§. 58. *Иосифовыѣ братья са ввоздатъ въ кѣщата му.*

Като са научи Иосифъ, че онѣзи хора пакъ дошли и воджтъ и по-малкыйтъ си братъ, заповѣда на домоуправительтъ си да гы доведе на кѣщата му и да приготви добъръ пиръ. А тѣ, като са бояхж да не бы са оклеветили за среброто, което бѣхж намѣрили въ платницытъ си, поченжхж да са оправдаватъ прѣдъ домоуправительтъ съ тѣзи думы: „Ный, господине, смы дохождали за жито и другый пѣтъ тука. Като са върнжхмы обаче у дома си, намѣрихмы цѣната на житото сѣкый въ платницытъ си; ный не знаимы какъ е станжло туй; но ето и онуй сребро донесохмы и друго, за да купимъ пакъ жито.“ — Не са бойте; рече имъ домоуправительтъ. Послѣ доведе при тѣхъ и Симеона. (Быт. ѿг. 14—22).

§. 59. *Прѣдставятъ са на Иосифа.*

Послѣ Иосифъ влѣзе въ стаята, дѣто го чакахж братьята му, и му принесохж даровѣ си. Иосифъ гы пріе благосклонно, и гы попыта живъ и здравъ ли е баща имъ. Като чу че той е живъ и здравъ, поглѣднж на Веніамина и рече: „Този ли е най малкыйтъ ви братъ, който бѣ останжлъ при баща ви въ кѣщи?“ Пакъ по-